

i Stedet for denne Bestemmelse, og hvad der var Nerven i hele mit Foredrag eller mine Bemærkninger om denne Sag i Mar og i Fjor; det var den, at i Stedet for det ærede Medlems § 8 vilde jeg have en Bestemmelse om et tvungent Tilskud fra Kommunerne til de omhandlede Kasser. Det er dog i allerhøjeste Grad uretfærdigt mod mig at bestynde mig for, at jeg ikke under dem Benge, da jeg netop vil give dem Benge paa den eneste sikke Maade, nemlig igjennem et tvungent Tilskud, et vist tvungent Minimum af Kommunens Kasse, saaledes at jeg har tænkt mig en Grændse, indenfor hvilken man frit kunde bevæge sig, og endelig har jeg tænkt mig, at skulde man ud over det, skulde man have Autoriteternes Samtykke. Saaledes har min Opfattelse været, først og fremmest har jeg villet have det tvungne Tilskud fra Kommunen, og derved har jeg villet opnaa, at man ikke i een Kommune ikke har et eneste Menneffe, som er under Fattigvæsenet og berøvet sine Borgerrettigheder, og i andre Kommuner har et ganske overordentligt stort Antal af den Slags Folk. Det er for mig noget meget Væsentligt, om man ved en Lov af denne Natur kunde skabe nogen Lighed. Men forøvrigt skal jeg tilføie, at for mig har denne Lov staaet i meget væsentlig Forbindelse med den Lov, som blev behandlet umiddelbart foran denne og er indbragt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (S. Holm). Mit Hovedsynspunkt har været dette, at løse det Spørgsmaal, som jeg, uagtet de forskellige Opfattelser, der kunde være baade indenfor Høire og andet Steds, holder paa bør løses, at man kommer dertil, at Hjælp til Læge, Medicin o. s. v., som der staaer i det ærede Medlems Forslag, ikke medfører Tab af borgerlige Rettigheder. Nu have vi jo hørt den høitæredede Indenrigsministers Betæneligheder, og den høitæredede Kultusministers Foredrag bringer os jo ikke bort deraf, og man maa jo indrømme, at de Herrer have Ret i, at det er umuligt uden at komme i Strid med Grundloven, at den Hjælp, som der er Tale om i det andet Forslag, kan afholdes af Kommunekassen uden at medføre Tab af borgerlige Rettigheder. Jeg vil gaa den eneste praktiske Vej, hvor jeg tror, at de Herrer Ministre, selv om Sagen ikke har deres Sympathi, ikke i Længden kunne modstaa at gaa med. Lovgivningsmagten og Ministerierne selv have jo frabeget Principet derved, at man har tilladt Kommunerne at give Bidrag til de Fattiges Kasse. Derigjennem kan Spørgsmaalet løses, og det er da min Mening, at der skal sikkes de Fattiges Kasse i det Mindste saa megen Ind-

tægt, at man kan være sikker paa, at den Hjælp, som er omtalt i det andet Forslag, til enhver Tid vil kunne blive afholdt af de Fattiges Kasse. At der kan og vil blive Tale om langt betydeligere Hjælp, det er meget heldigt, det er nærmest dette, jeg har for Øie. Men forøvrigt vil jeg tillade mig at sige, at enten man indretter denne Kasse paa den ene eller den anden Maade, saa tror jeg, hvis man ikke staffer den tvungne Bidrag, ikke overmaade meget paa dens Fremtid, thi jeg maa give den Betragtning fuldstændig Medhold, som gaar ud fra, at der selvsjælgelig ikke vil være nogen stor Tendents til at offre betydeligt der, hvor man ikke kan gjøre Regning paa at faae nogen væsentlig Indflydelse paa Midlernes Bestyrelse, og derfor antager jeg, at en meget væsentlig Del af Understøttelsen vil alligevel komme til at bestaa ved private Foreninger, hvor Folk selv kunne tage hele Sagen i deres Haand, medens dette her er ordnet ad Lovens Vej. Jeg siger fremdeles: Det Væsentlige er de tvungne Bidrag til disse Kasser, som kunne afhjælpe de første Fornødenheder, og det Øvrige mener jeg væsentlig som hidtil vil gaa ved privat Virksomhed. For hderligere at tydeliggøre for det ærede Medlem i hvilken Grad jeg ønsker at skaffe Benge, vil jeg minde ham om, at hvad jeg sagde i Gaar, var, at jeg ønskede, at denne Lov kunde blive overført paa de kjøbenhavnske Forhold, saa at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse derved blev tvungen til at give saadanne Bidrag til den frivillige Fattigunderstøttelse — hvilke jeg mener maatte gives til de bestaaende Understøttelseforeninger — som Loven omhandler. Det ærede Medlem maa have overhørt, hvad jeg har sagt, ellers vilde han ikke have kunnet rette denne Breidelse mod mig. Jeg har i denne Sag maattet høre Breidelser fra begge Sider, og det er jo en Skjæbne, man ofte er underkastet, og som man maa finde sig i, naar man søger at gjøre Ret imod begge Partier, men jeg har den bestemte Opfattelse, at det ærede Medlem har gjort sig skyldig i en Misforstaaelse. Naar det ærede Medlem sagde, at Modspætningen mellem ham og mig skulde bestaa i, at han ønskede saa mange selvstændige Medlemmer, som muligt, og at jeg ønskede det Modsatte, saa maa jeg bede det ærede Medlem om ikke slet saa flot at fremtætte sine Paastande, navnlig naar de direkte stride mod det, som jeg har udtalt her i Salen. Jeg skal tillade mig at minde om, at jeg har sagt, at mig var det ikke ved denne Sags Behandling af synderlig Vigtighed, om der kom flere eller færre Vælgere, idet jeg nemlig mener, at Garantien